

Sygn. akt VI U 617/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2013 r. w S.

sprawy R. F. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. F. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 22 marca 2013 roku nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. F. (1) prawo do emerytury, poczynając od 1 października 2012 roku.

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił R. F. (1) prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia, z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Organ rentowy przyjął za udowodnione przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni pracy w warunkach szczególnych.

R. F. (1) zaskarżył powyższą decyzję, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. Wniósł o doliczenie do jego stażu pracy w warunkach szczególnych również okresu zatrudnienia od 28 marca 1974 r. do 31 marca 1978 r. oraz od 17 marca 1981 r. do 31 lipca 1982 r. w (...) w W. na stanowisku kierowcy ciągnika, a ponadto okresu zatrudnienia od 1 listopada 1990 r. do 14 marca 1994 r. w (...) sp. z o.o. w S. na stanowisku betoniarz-zbrojarz-operator dźwigu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości, podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy odmówił zaliczenia do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych wnioskowanych okresów z uwagi na brak świadectw pracy w szczególnych warunkach, określających zajmowane tam przez R. F. stanowiska pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2013 r. ubezpieczony wniósł o obliczenie wysokości świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem dodatkowo jako okresu składkowego okresu zatrudnienia w (...)w W.od 4 maja 1971 r. do 1 grudnia 1971 r., wskazując że w nadesłanych przez archiwum aktach osobowych z okresu pracy w (...)znajduje się świadectwo pracy dotyczące tego okresu.

Postanowieniem z 26 sierpnia 2013 r. przekazano powyższy wniosek do rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. F. (1)urodził się w dniu (...)roku. Jego łączny staż ubezpieczeniowy (udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe) na dzień 1 stycznia 1999r. wynosił 25 lat, w tym ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Wniosek o emeryturę złożył w organie emerytalnym w dniu 25 października 2012 roku; w tym czasie nie pozostawał w zatrudnieniu;

Okoliczności niesporne, a nadto dowody:

- wniosek o ustalenie prawa do emerytury –k. 1-2 plik VII akt ZUS O/S.;
- oświadczenie - k. 4 plik VII akt ZUS O/S.;
- świadectwa pracy – k. 7, 13, 14, 33, 35, 37, 58, 58 plik IV akt ZUS O/S.;
- świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych - k. 12, 31, 32, 34, 38 plik IV akt ZUS O/S.;
- karta przebiegu zatrudnienia - k. 17 plik VII akt ZUS O/S..

W okresie od 28 marca 1974 r. do 31 marca 1978 r. oraz od 17 marca 1981 r. do 31 lipca 1982 r. R. F. (1)był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu w (...)w W., na stanowisku kierowcy ciągnikowego. Nie był członkiem tej spółdzielni, był w niej zatrudniony na podstawie umowy o pracę. W okresie od 24 października 1974 r. do 6 października 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Ubezpieczony miał w tym czasie uprawnienia do kierowania ciągnikami.

W ramach swoich obowiązków R. F. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (co najmniej 8 godzin dziennie, a w czasie żniw znacznie dłużej) zajmował się wyłącznie kierowaniem ciągnikiem. Przeważnie wykonywał nim prace polowe, natomiast w okresie zimowym był kierowany do prac transportowych - woził drzewo, paszę, buraki, rozsypywał piach na drogach.

Sporadycznie zdarzało się, że ubezpieczony wykonywał prace warsztatowe. Miało to miejsce tylko wtedy gdy zepsuł się ciągnik, ewentualnie był kierowany do prac wyładunkowych zboża i węgla z wagonów.

Dowody:

- świadectwo pracy - k. 13 plik IV akt ZUS O/S.;
- świadectwo pracy - k. 59 plik IV akt ZUS O/S.;
- dokumentacja w aktach osobowych R. F. z okresu zatrudnienia w (...) koperta k. 38 akt sądowych: odpis prawa jazdy, angaże, umowa o pracę, zakres obowiązków, karty urlopowe, akt przekazania ciągnika, karta obiegowa zmiany przy przyjęciu;
- zeznania ubezpieczonego R. F. (1) - k. 42 -43 w zw. z k. 48 akt sądowych;

- zeznania świadka K. S. - k. 44-45 akt sądowych;
- zeznania świadka A. L. - k. 45-46 akt sądowych;
- zeznania świadka R. G. - k. 46 akt sądowych.

W okresie od 1 listopada 1990 r. do 14 marca 1994 r. R. F. (1) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. w S., jednocześnie na stanowiskach betoniarza-zbrojarza oraz operatora dźwigu. Przedsiębiorstwo to zajmowało się produkcją prefabrykatów, betonowych płyt drogowych, wykonywaniem zbrojeń, schodów, grobowców.

Do podstawowych obowiązków ubezpieczonego w czasie zatrudnienia w spółce (...) należało wykonywanie prac zbrojarsko-betonarskich. Jego praca polegała na tym, że ubezpieczony najpierw wykonywał prace zbrojarskie, a następnie wylewał beton. Dodatkowo, kiedy była potrzeba zerwania betonu lub transportu płyt betonowych pracował jako operator dźwigu.

Dowody:

- świadectwo pracy - k. 33 plik IV akt ZUS O/S.;
- zeznania ubezpieczonego R. F. (1) - k. 42-43 w zw. z k. 48 akt sądowych;
- zeznania świadka J. S. - k. 46-47 akt sądowych;
- zeznania świadka S. M. - k. 47 akt sądowych;
- zeznania świadka E. W. - k. 47-48 akt sądowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Stosownie do przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz.1227 z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna), prawo do wcześniejszej emerytury jest szczególnym prawem ubezpieczonego, uwarunkowanym istnieniem dodatkowych okoliczności życiowych i tylko w przypadku ich zaistnienia możliwe jest odstępnie od osiągnięcia powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego. Zgodnie bowiem z regulacją art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura dopiero po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl jednak przepisu art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z dniem 1 stycznia 2013 r. art. 184 ust. 2 został zmieniony przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, otrzymując brzmienie: Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.". Aktualnie - od dnia 1 stycznia 2013 r. - ustawodawca nie uzależnia więc możliwości przyznania prawa do wcześniejszej emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został natomiast w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepis §4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W myśl przepisu §2 powołanego aktu prawnego, okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o którym mowa stwierdza przy tym zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 cytowanego rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

W załączniku do powyższego rozporządzenia, w Wykazie A, w dziale V dotyczącym prac wykonywanych w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod pozycją 4 jako prace w warunkach szczególnych wymieniono prace zbrojarskie i betoniarskie, natomiast pod pozycją 3 wskazano, że pracami w szczególnych warunkach są „prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”. Z kolei w dziale VIII, dotyczącym prac wykonywanych w transporcie, pod pozycją 3 jako prace w warunkach szczególnych wskazano prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Rozporządzenie z 7 lutego 1983r. jest aktem prawa powszechnego, odnoszącym się do pracowników wszystkich branż. Dodatkowo, w jego przepisie §1 ust. 2 zamieszczono jednak upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych do ustalenia - w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych - w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. W praktyce upoważnienie to oznacza jednak tylko tyle, że poszczególni ministrowie mogą ewentualnie doprecyzować rodzaje owych stanowisk pracy.

W przypadku branży, w jakiej zatrudniony był ubezpieczony w czasie pracy w spółce (...), dookreślenia stanowisk pracy, na których wykonywana była praca w warunkach szczególnych dokonał Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w zarządzeniu nr 9 z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty. W załączniku nr 1 do tego zarządzenia, w dziale nr V pod pozycją 4 w punktach 1-5 doprecyzowano, że do prac zbrojarskich i betoniarskich należą prace wykonywane na stanowiskach: zbrojarz, zbrojarz prefabrykatów, betoniarz, zestawiacz surowców i mieszanek, operator betoniarki – betoniarz. Z kolei w dziale nr V pod pozycją 3 do prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych zaliczono m.in. pracę na stanowiskach maszynistów żurawi samojezdnych kołowych i gąsienicowych, żurawi wieżowych, żurawi kolejowych, żurawi stałych. W dziale nr VIII pod pozycją 3 doprecyzowano zaś, że do prac kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych

należą prace na stanowiskach: kierowcy ciągnika, kierowcy ciągnika rolniczego, kierowcy pojazdu gąsienicowego, mechanika (kierowca) ciągnika pancernego.

W sprawie poza sporem pozostawał fakt, że ubezpieczony ukończył 60 lat w dniu (...)roku, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie pozostawał w zatrudnieniu oraz iż na koniec 1998 roku przebył okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze przekraczającym 25 lat, w tym co najmniej 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni w szczególnych warunkach (nie uwzględniając okresów spornych). Bezsprzeczne było również, że w zakwestionowanych przez organ rentowy okresach pracy w szczególnych warunkach R. F. pracował w (...)w W. oraz w (...) sp. z o.o. w S.. Przedmiotem sporu pozostawało więc w tej sytuacji wyłącznie ustalenie, czy wypracowany przez ubezpieczonego okres pracy w (...)w W. od 28 marca 1974 r. do 31 marca 1978 r. oraz od 17 marca 1981 r. do 31 lipca 1982 r. na stanowisku kierowcy ciągnikowego oraz w (...) sp. z o.o. w S. od dnia 1 listopada 1990 r. do 14 marca 1994 r. R. F. (1) na stanowiskach betoniarza, zbrojarza oraz operatora dźwigu – należało uznać za okresy pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią przywołanego wyżej przepisu § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. „okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy”. Oznacza to, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych powyższą normą stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma przy tym istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, a tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to bowiem praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd zwrócił uwagę, że odnośnie zatrudnienia w (...)w W. oraz w (...) sp. z o.o. w S. ubezpieczony przedłożył wystawione przez pracodawców świadectwa pracy, w których wskazano, że okresach od 28 marca 1974 r. do 31 marca 1978 r. oraz od 17 marca 1981 r. do 31 lipca 1982 r. był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...)w W. na stanowisku kierowcy ciągnikowego, a w okresie od 1 listopada 1990 r. do 14 marca 1994 r. - w pełnym wymiarze czasu w (...) sp. z o.o. w S. na stanowiskach betoniarza/zbrojarza/operatora dźwigu. Zdaniem Sądu takie określenie nazw zajmowanych przez ubezpieczonego stanowisk w wystawionych mu „zwykłych” świadectwach pracy, nie pozostawia większych wątpliwości co do tego, iż ubezpieczony faktycznie wykonywał w podanych w tych świadectwach okresach pracę odpowiednio: kierowcy ciągnikowego oraz betoniarza, zbrojarza, operatora dźwigu. W ocenie Sądu, mimo braku przywołania przez pracodawcę przy określaniu stanowisk pracy ubezpieczonego przepisów resortowych czy też konkretnego działu i pozycji rozporządzenia, użyte przez pracodawców nazwy stanowisk pracy są wystarczające do ustalenia, że w spornym okresie ubezpieczony świadczył pracę w warunkach szczególnych.

Skoro jednak ubezpieczony złożył w tej sprawie szereg wniosków dowodowych, Sąd – w celu usunięcia wszelkich wątpliwości - przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe. W jego ramach dopuszczono w szczególności dowód z dokumentów zawartych w aktach emerytalnych ubezpieczonego oraz aktach osobowych R. F. z okresu zatrudnienia w (...) w W. (miejsce przechowywania dokumentacji byłych pracowników spółki (...) nie jest znane). Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne. Prymat wiarygodności przyznał Sąd także zeznaniom świadków oraz korespondującym z nimi zeznaniom ubezpieczonego. Oceniając zeznania świadków Sąd miał na względzie, że przesłuchane osoby są osobami obcymi dla ubezpieczonego i nie mają żadnego interesu w tym by nieprawdziwie zeznawać na korzyść R. F., narażając się jednocześnie na odpowiedzialność karną. Zeznania przesłuchanych świadków były przy tym spójne, konsekwentne i zbieżne ze sobą wzajemnie, nie budząc jakichkolwiek wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności.

W wyniku tak przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał, iż nie budzi wątpliwości, że w okresach od 28 marca 1974 r. do 31 marca 1978 r. oraz od 17 marca 1981r. do 31 lipca 1982 r., a także od 1 listopada 1990 r. do 14 marca 1994 r. R. F. (1) wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Z zeznań świadków i ubezpieczonego wynika bowiem jednoznacznie, że podczas zatrudnienia na stanowisku kierowcy ciągnikowego w (...) w W. R. F. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy kierował ciągnikiem. Pracował bowiem w tym charakterze przez cały rok, najczęściej uczestnicząc w pracach polowych, zaś zimą, będąc kierowanym do prac transportowych. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że świadkowie i ubezpieczony wskazali, że zdarzało się, iż pracownicy, w tym ubezpieczony, byli kierowani do prac wyładunkowych zboża i węgla z wagonów. Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia dla oceny okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie. Po pierwsze bowiem Sąd zwrócił uwagę, że świadkowie wskazali, iż takie prace wykonywano sporadycznie. Po drugie jednak, prace wyładunkowe także są pracami wymienionymi w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Mianowicie w dziale VIII dotyczącym prac wykonywanych w transporcie, pod pozycją 1 jako prace w warunkach szczególnych wskazano ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących. Stąd również prace ubezpieczonego przy wyładunku zboża i węgla z wagonów należałoby uznać za pracę w warunkach szczególnych.

Z kolei odnośnie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w S., Sąd zwrócił uwagę, że z zeznań ubezpieczonego i świadków wynikało, że w okresie zatrudnienia w tej spółce do podstawowych obowiązków ubezpieczonego należały prace zbrojarskie i betoniarskie. Praca polegała na tym, że ubezpieczony najpierw wykonywał prace zbrojarskie, następnie wylewał beton. Dodatkowo kiedy była potrzeba zerwania betonu lub transportu płyt betonowych pracował jako operator dźwigu. Mając na uwadze powyższe ustalenia zdaniem Sądu nie powinno również budzić żadnych wątpliwości, że także w okresie zatrudnienia w spółce (...) ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych uprawniającą do otrzymania wcześniejszej emerytury. W ww. okresie ubezpieczony wykonywał bowiem – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – równocześnie prace betoniarza, zbrojarza oraz operatora dźwigu, a zatem prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd dostrzegł przy tym, że na wszystkich tych stanowiskach ubezpieczony zatrudniony był w jednym czasie. Powyższe nie stanowiło jednak w ocenie Sądu przeszkody dla uznania, że w spornym okresie ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Wymaga bowiem podkreślenia wymaga, że pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy emerytalnej (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11). Jeśli bowiem ubezpieczony przykładowo przez pół zmiany (dniówki) pracował jako zbrojarz i przez pół zmiany wykonywał prace betoniarza lub operatora dźwigu albo na przemian wykonywał tylko takie prace w ciągu zmiany, nie oznacza to przecież, że jego wysiłek przy takiej pracy był mniejszy niż gdyby wykonywał (cały czas w szczególnych warunkach) pracę tylko jednego rodzaju.

W wyniku tak poczynionych ustaleń faktycznych i na tle dokonanych rozważań prawnych, koniecznym było więc uznanie, iż w obu spornych okresach zatrudnienia R. F. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, a więc – w konsekwencji - że legitymuje się on (łącznie z okresem uznanym przez organ rentowy) okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych łącznie przekraczającym 15 lat.

W myśl przepisu art. 129 ust 1 ustawy emerytalnej - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Ubezpieczony 60 lat ukończył w dniu (...)r., zaś wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 25 października 2012 r.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał R. F. (1) prawo do emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył on wniosek o świadczenie, tj. od 1 października 2012 r.